

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/186/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116207240
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1116207240.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov Mgr. Patricie Skotnickej a JUDr. Alexandry Hanusovej v spore žalobcu: J. J. W., X. X, XXX XX D. Q. K., proti žalovanej: Slovenská N., T. J. X. X. J. T.W. Y. N., R. X, U., o zaplatenie 20.250 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 29.04.2019, č.k. 11C/30/2016-233, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a vec vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu a žalovanej nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručenu konajúcemu súdu dňa 06.04.2016 domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 20.250 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 19.01.2015 do zaplatenia titulom náhrady nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“). Dôvodil, že vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave IV uznesením zo dňa 04.04.2014, ČVS: K.-XXX/X-T.-U.-XXXX (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 04.04.2014“) vzniesol voči nemu obvinenie pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 písm. b), ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tým, že dňa 03.04.2014 v čase okolo 14.20 hod. sa mal údajne na Obvodnom oddelení Policajného zboru T. D. Q. T. na E. X, po zaistení podľa § 19 ods. 1 písm. f) zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore (ďalej len „zákon č. 171/1993 Z.z.“), pred umiestnením do miestnosti pre predvedené osoby, vyhrážať Y. X., Q.. W. G. Q.. J.. U., ako i ostatným policajtom, ktorí sa zúčastnili zásahu proti jeho osobe, tým, že ich zastrelí. Žalobca obvinenie, ako aj spáchanie skutku, od samého začiatku popieral a poukazoval na brutálny a nezákonný zásah zo strany príslušníkov Policajného zboru voči nemu a jeho rodine dňa 03.04.2014 pred rodinným domom na Z. XX T. U., a to najmä zo strany Q.. W., Y.. X.N. G. Q.. J.. U., ktorým sa snažili zakryť vlastnú trestnú činnosť pri vykonávaní zásahu. Po prevoze žalobcu z miesta zásahu na Obvodné oddelenie Policajného zboru T. D. Q. T. ho príslušníci Policajného zboru, najmä Q.. W., šikanovali, použili rôzne hmaty a chvaty, ktoré mu spôsobili poranenia a bolesť, najmä v oblasti hlavy, krčnej chrčtice a rúk. Q.. W. použil nezákonné a nemorálne fyzické ataky a praktiky, a to i napriek tomu, že bol spútaný a nekládol žiaden odpor, práve naopak, bol absolútne pasívny, volal a prosil o pomoc; šikanózne správanie pokračovalo aj v cele predbežného zadržania. Žalobca v tejto súvislosti podotkol, že konanie príslušníkov Policajného zboru, najmä praktiky Q.. W., boli známe verejnosti z médií, keď voči jeho osobe evidovali vyše 40 sťažností a bol obvinený z trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa a obmedzovania osobnej slobody a napokon aj prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. Šikanózne správanie príslušníkov Policajného zboru pokračovalo i potom ako dňa 04.04.2014 o 03:25 žalobcovi obmedzili v súlade s § 85 Trestného poriadku jeho osobnú

slobodu, previezli ho na Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave IV, kde bol vypočutý a bezdôvodne spútaný o radiátor a neskôr o stoličku, až do doby, kým nebol v obedňajších hodinách kvôli zdravotným problémom prevezený do I. Q. T. U. na X. a vyšetrený kvôli bolestiam v oblasti krčnej chrbtice a problémom s dýchaním. Ešte v ten istý deň o 20:25 žalobcu, spútaného putami na rukách i nohách, dopravili do miesta jeho vtedajšieho trvalého pobytu, t.j. na Z. XX T. U., čo vzbudilo záujem a pohoršenie u okoloidúcich ľudí a obyvateľov ulice. Jeho matka bola nútená vpustiť príslušníkov Policajného zboru do ich obydľia, ktorí mu zadržali legálne držaný majetok, a to 5 guľových zbraní, brokovú dvojku a revolver, o čom bola spísaná zápisnica o vydaní veci zo dňa 04.04.2014. Tieto veci, značnej technickej ako aj umeleckej hodnoty, mali pre žalobcu nenahraditeľnú hodnotu z dôvodu, že išlo o dary od jeho rodičov.

3. Žalobca ďalej uviedol, že proti uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 04.04.2014 podal sťažnosť, ktorú prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava IV vyhodnotil za dôvodnú a uznesením zo dňa 15.04.2014, č.k. 1Pv 211/14-1104-13, (ďalej len „uznesenie prokurátora zo dňa 15.04.2014“) ho zrušil ako nezákonné, v časti vznesenia obvinenia. Vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave IV vydal dňa 10.07.2014 nové uznesenie, ČVS: K.-XXX/X-T.-U.-XXX, ktorým opätovne vzniesol obvinenie voči žalobcovi podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a podľa § 324 ods. 1 písm. b), ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 10.07.2014“). Predmetné uznesenie zrušil prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava IV uznesením zo dňa 24.07.2014, č.k. 1 Pv 211/14/1104-47 (ďalej len „uznesenie prokurátora zo dňa 24.07.2014“) z dôvodu jeho nezákonnosti.

4. Žalobca považoval uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 04.04.2014, ako aj uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 10.07.2014 za nezákonné, keď voči obom podal opravný prostriedok, a tieto boli zrušené pre ich nezákonnosť. Podotkol, že okrem toho bol rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave IV zo dňa 03.04.2014, sp. zn. DU-178/IV-DNV-2014, zaistený a obmedzený na osobnej slobode počnúc od 14:20 hod. (ďalej len „uznesenie o zaistení“) z dôvodu podozrenia zo spáchania trestného činu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 Trestného zákona, ktoré sa vzhľadom na uznesenia prokurátora zo dňa 15.04.2014 a zo dňa 24.07.2014 nepreukázalo, keďže sa žiadneho protiprávneho konania nedopustil; žalobca mal za to, že neskoršie dvojnásobné zrušenie uznesení o vznesení obvinenia pre ich nezákonnosť malo za následok nezákonnosť i samotného uznesenia o zaistení. Žalobca v súvislosti s obmedzením svojej osobnej slobody upriamil pozornosť i na ostatné závažné pochybenia orgánov konajúcich v mene štátu, a to najmä na neľudské a šikanózne správanie príslušníkov Policajného zboru, nečinnosť a porušovanie základných ľudských práv a slobôd nielen jeho, ale i jeho rodiny, ktorá skutočnosť zakladá nesprávny úradný postup. Za ten žalobca, okrem nezákonného zásahu orgánov konajúcich v mene štátu do jeho práv, právom chránených záujmov pozbavením osobnej slobody dňa 03.04.2014, označil i pozbavenie jeho vlastníckeho práva faktickým odňatím strelných zbraní z jeho držby, ktoré mu neboli vrátené ani po zrušujúcom uznesení prokurátora zo dňa 15.04.2014, a tiež nečinnosť orgánov konajúcich v mene štátu, konkrétne neskúmanie trvania dôvodov obmedzenia jeho osobnej slobody. V príčinnej súvislosti s označenými nezákonnými rozhodnutiami a nesprávnym úradným postupom vznikla žalobcovi nemajetková ujma, ktorú si uplatnil v sume 20.250 eur ako 50- násobok minimálnej mzdy na rok 2016, ktorá suma predstavovala dostatočnú satisfakciu za ujmu v jeho osobnej sfére; žalobca pritom utrpel psychickú, ako aj fyzickú ujmu. V danom období bol študentom R. A. I. X., pripravoval sa na štátnu skúšku, bol z toho všetkého rozrušený a nemohol sa sústrediť, pričom v súvislosti s medializáciou celej veci ho poznali vyučujúci, ako aj zamestnanci študijného oddelenia a dostával sa do nepríjemných situácií. Zároveň pracoval ako zamestnanec firmy U. Y.N.K.. a vypomáhal v advokátskej kancelárii. I tu jeho kolegovia rozoberali zákrok príslušníkov Policajného zboru. V mieste trvalého pobytu sa žalobca stretol s negatívnymi reakciami na jeho osobu, považovali ho za kriminálnika, keď samotné fakty o zákroku kolovali v médiách a boli viackrát odvysielané i v hlavných správach televízie Joj. V súvislosti so zákrokom príslušníkov Policajného zboru začal mať žalobca strach a obavy o svoj život, bál sa sám vychádzať z domu, najmä vo večerných hodinách a snažil sa vyhýbať situáciám, kedy by sa sám nachádzal v motorovom vozidle. Žalobca na uvedenom základe uzavrel, že existoval priamy, bezprostredný a neprerušovaný vzťah príčiny a následku medzi nezákonnými rozhodnutiami a vzniknutou škodou vo forme nemajetkovej ujmy.

5. Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania konštatoval, že žalobca označil orgán konajúci v mene štátu správne v zmysle § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z. Zároveň s týmto orgánom prerokoval uplatnený nárok z titulu nezákonných uznesení o vznesení obvinenia zo dňa 04.04.2014

a zo dňa 10.07.2014, z titulu protiprávneho obmedzenia osobnej slobody, ako i z titulu nesprávneho úradného postupu vo vzťahu k nezákonnému zásahu príslušníkov Policajného zboru pri služobnom zákroku na Z. XX T. U. dňa 03.04.2014 a pozbaveniu vlastníckeho práva k strelným zbraňam, avšak nie vo vzťahu k tvrdenej nečinnosti orgánov konajúcich v mene štátu, konkrétne neskúmaniu trvania dôvodov obmedzenia osobnej slobody.

6. V ďalšom konajúci súd uviedol, že nemal za splnenú prvú podmienku na vyvodenie zodpovednosti štátu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., a to existenciu nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia. Poukázal na to, že uznesením o vznesení obvinenia zo dňa 04.04.2014 vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave začal trestné stíhanie a vzniesol voči žalobcovi obvinenie pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 písm. b), ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť po jeho zaistení, pred umiestnením do miestnosti pre predvedené osoby tým, že opakovane vykrikoval na príslušníkov Policajného zboru, že ich zastrelí, ako aj ostatných policajtov, ktorí sa zúčastnili na zákroku proti jeho osobe a že vlastní zbraň, čo u policajtov vzbudilo dôvodnú obavu, že vyhrážky splní, pretože mali vedomosť o tom, že žalobca je držiteľom zbrojného preukazu a vlastníkom niekoľkých strelných zbraní. Prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava IV predmetné uznesenie uznesením zo dňa 15.04.2014, v časti, v ktorej vyšetrovateľ vzniesol voči žalobcovi obvinenie, zrušil ako nezákonné a uložil vyšetrovateľovi, aby o veci znova konal a rozhodol, keď bolo potrebné skúmať splnenie materiálnych, a nielen formálnych kritérií prečinu, t.j. skúmať závažnosť skutku v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona. Následne vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave IV uznesením zo dňa 10.07.2014 začal voči žalobcovi trestné stíhanie pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) a § 324 ods. 1 písm. b), ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, keďže existoval dostatočne odôvodnený záver, že žalobca dňa 03.04.2014 pred rodinným domom na Z. XX T. U. v čase medzi 13:35 hod. a 14:20 hod., potom, ako prišiel na uvedené miesto motorovým vozidlom zn. J. U. a zastavil s ním tak, že zablokoval výjazd riadne označenému služobnému vozidlu polície, vystúpil z auta a začal vulgárne nadávať hliadke Policajného zboru, pričom svoje telo staval do bojového pästiarskeho postoja a vyzýval okolostojacich na fyzickú potyčku, nereagoval na výzvy hliadky na predloženie dokladu totožnosti, po príchode ďalšej hliadky však preparkoval vozidlo. Potom ako bol žalobca vyzvaný na predloženie dokladu totožnosti začal hliadke vulgárne nadávať, udrhel príslušníka poriadkovej polície dlaňami svojich rúk do hrudníka až ho odstrčil, pričom z jeho správania bolo zrejmé, že bude nasledovať ďalší úder alebo kop voči členovi hliadky. Veliteľ hliadky T. X. použil následne voči žalobcovi donucovacie prostriedky, priložil mu putá, pričom pri výkone bezpečnostnej hliadky mu, ako i iným príslušníkom Policajného zboru šliapal po nohách a na ich adresu uviedol, že ich postriefa ako prašivých psov, lebo má zbrane a uvedené zopakoval minimálne 3x, čo vzbudilo o hliadky dôvodnú obavu o ich život a zdravie, nakoľko vedeli, že žalobca je vlastníkom niekoľkých strelných zbraní. I proti tomuto uzneseniu podal žalobca sťažnosť, ktorú vyhodnotil prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava IV za dôvodnú a uznesením zo dňa 24.07.2014 napadnuté uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 10.07.2014 zrušil, pretože bolo nezákonné. Konštatoval pritom, že pokiaľ išlo o prvú časť, ktorou bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre trestný čin útoku na verejného činiteľa, spočívajúceho vo fyzickom útoku na príslušníkov Policajného zboru, pre tento skutok nebolo v tom čase začaté trestné stíhanie a provnaním skutku, pre ktorý bolo začaté trestné konanie, nebola zachovaná totožnosť skutku. V druhej časti, v ktorej bol žalobca obvinený pre vyhrážanie sa zastrelením, prokurátor konštatoval, že skutok sa stal, avšak vzhľadom na okolnosti, za ktorých k nemu došlo, bola jeho závažnosť nepatrná, nakoľko žalobca v čase svojho zaistenia nemohol mať pri sebe zbrane, ktorými hrozil; navyiac, príslušníci Policajného zboru sa denne stretávajú vo svojej službe s takýmto správaním a sú školení na zvládanie týchto situácií.

7. Súd prvej inštancie so zreteľom i na zistenie, že vydaniu uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 04.04.2014 a zo dňa 10.07.2014 predchádzal konflikt týkajúci sa rozobratia dlažby pred domom otca žalobcu, ktorá plocha bola vybudovaná bez súhlasu a povolenia mestskej časti, žalobca bol spolu s otcom spacificovaný a príslušníci Policajného zboru použili voči nemu donucovacie prostriedky, konštatoval, že existovala pravdepodobnosť o spáchaní definovaného skutku žalobcom, pretože je povinnosťou polície chrániť verejný poriadok, keď v opačnom prípade by boli ohrozené tak verejný záujem, ako aj samotná spoločnosť. Vydaním uznesení o vznesení obvinenia voči žalobcovi nedošlo k porušeniu základných zásad trestného konania vyjadrených v § 2 Trestného poriadku, ktorými sú najmä stíhanie len zo zákonných dôvodov a zákonným spôsobom. Dôkazná situácia umožňovala začatie trestného stíhania voči žalobcovi, keď v tomto smere postačovalo len odôvodnené podozrenie zo spáchania konkrétneho trestného činu uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona. Pri vedení

trestného stíhania voči žalobcovi bol dodržaný postup ustanovený Trestným poriadkom a orgány činné v trestnom konaní konali v zmysle zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície. Navyiac, súd prvej inštancie zdôraznil, že i samotný prokurátor so svojom rozhodnutí zo dňa 24.07.2014 konštatoval, že sa skutok stal, avšak jeho závažnosť bola nepatrná, z dôvodu ktorého zrušil uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 10.07.2014. Súd prvej inštancie uzavrel, že s prihliadnutím i na vyhľadávaciu zásadu upravenú v § 2 ods. 10 Trestného poriadku a na obsah nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci, sp. zn. II. ÚS 163/2013, nemožno uznesenie o vznesení obvinenia bez ďalšieho považovať za nezákonné iba z dôvodu, že sa existujúca pravdepodobnosť o spáchaní skutku konkrétnou osobou neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Je totiž zrejmé, že príslušníci Policajného zboru si v tom čase plnili svoje pracovné povinnosti vyplývajúce im zo zákona č. 171/1993 Z.z. v záujme zachovania ochrany verejného poriadku a bolo na úvahe žalobcu ako sa k veci postaví. V tomto smere súd prvej inštancie dokonca pripustil, že konflikt bol vyhrotený aj tou skutočnosťou, že žalobca mal od malička negatívny postoj k policajtom, ktorých sa bál.

8. Konajúci súd podotkol, že extenzívnym výkladom zákona č. 514/2003 Z.z. bol síce judikatúrou prijatý záver, že z pohľadu nároku na náhradu škody má podstatný význam zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, ako to bolo v prejednávanej veci, avšak uvedený záver nemôže byť prijímaný absolútne a bezvýhradne, keď za nezákonné nemôže byť automaticky považované každé rozhodnutie o začatí trestného stíhania, resp. každé uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré nevedlo k právoplatnému odsúdeniu obvineného, bez posúdenia a zohľadnenia osobitostí trestného prípadu. V tomto kontexte poukázal i na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci S. proti Č. N., v ktorom tento súd charakterizoval význam a zmysel trestného stíhania. ESLP konštatoval, že zlučiteľnosť zásahu pri vedení trestného konania voči určitej osobe vyžaduje, aby zásah bol zákonný, vo všeobecnom záujme a bol primeraný, t.j. musí predstavovať "spravodlivú rovnováhu" medzi požiadavkami všeobecného záujmu spoločnosti a požiadavkami na ochranu základných práv jednotlivca. V tomto kontexte, pokiaľ išlo o podmienku "zákonnosti", konajúci súd uviedol, že v prejednávanej veci nič nenaznačuje, že by vyšetrovateľ alebo prokurátor ustanovenia Trestného poriadku a Trestného zákona uplatnili zjavne nesprávne alebo takým spôsobom, aby dosiahli svojvoľné závery; zároveň podľa neho vedením trestného konania voči žalobcovi bol sledovaný legitímny cieľ riadneho vedenia trestného konania.

9. Súd prvej inštancie nemal vykonaným dokazovaním za preukázanú ani žalobcom namietanú nezákonnosť zatknutia, zadržania alebo iného pozbavenia osobnej slobody v zmysle § 3 ods. 1, písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z. K obmedzeniu osobnej slobody žalobcu došlo dňa 03.04.2014 o 14:20 hod. jeho zaistením príslušníkmi Policajného zboru. Vzhľadom na to, že o tomto úkone bolo vydané rozhodnutie (uznesenie o zaistení) žalobca sa mal domáhať svojho nároku z titulu nezákonného rozhodnutia, čo však žalobca neurobil a z tohto titulu svoj nárok ani predbežne neprerokoval. Z obsahu súdneho spisu pritom zároveň nevyplývalo, že by uznesenie o zaistení bolo zrušené pre nezákonnosť, keď žalobca, hoci bol riadne poučený, sa voči nemu neodvolal, ani sa inak nedomáhal jeho preskúmania. Konajúci súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu, že dvojnásobné zrušenie uznesení o vznesení obvinenia pre ich nezákonnosť zakladá aj nezákonnosť samotného uznesenia o zaistení, keď nezákonnosť rozhodnutia musí byť konštatovaná vo vzťahu ku konkrétnemu rozhodnutiu. Vydanými uzneseniami prokurátora zo dňa 15.04.2014 a zo dňa 24.07.2014 nedošlo súčasne k zrušeniu uznesenia o zaistení; taká skutočnosť nevyplývala ani z ich obsahu.

10. Pokiaľ žalobca v konaní argumentoval, že v prípade neuznania nezákonnosti uznesenia o zaistení v dôsledku zrušenia uznesení o vznesení obvinenia zo strany konajúceho súdu sa nároku na náhradu nemajetkovej ujmy domáha z titulu nesprávneho úradného postupu v súvislosti s obmedzením jeho slobody, jeho existenciu podľa mienky konajúceho súdu nepreukázal. V tomto smere súd prvej inštancie uviedol, že úradný postup v súvislosti so služobným zákrokom príslušníkov Policajného zboru dňa 03.04.2014 na Z. XX T. U., pri ktorom bol žalobca zaistený, bol zavŕšený vydaním rozhodnutia - uznesenia o zaistení. V prípade, keď postup orgánu verejnej moci bol nesprávny, avšak tento bol zavŕšený vydaním samotného rozhodnutia, ktoré z tohto titulu možno považovať za nezákonné, platí, že sa možno domáhať náhrady škody a nemajetkovej ujmy len z titulu nezákonného rozhodnutia, nakoľko toto rozhodnutie v sebe subsumuje i nesprávny úradný postup predchádzajúci jeho vydaniu. V danom prípade teda žalobca nemôže odvodzovať svoj nárok súvisiaci s jeho zaistením a obmedzením osobnej slobody od nesprávneho úradného postupu, pretože tento úkon našiel svoj bezprostredný výraz vo

vydanom uznesení o zaistení. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti podotkol, že ak by aj pristúpil k posudzovaniu tvrdeného nesprávneho úradného postupu, vychádzal by z výsledkov vnútornej kontroly a inšpekcie a výsledku skúmania disciplinárneho previnenia dotknutých príslušníkov Policajného zboru, z ktorých existencia tvrdeného nesprávneho úradného postupu absolútne nevyplývala.

11. A napokon, pokiaľ išlo o nesprávny úradný postup spočívajúci v odňatí strelných zbraní žalobcovi dňa 04.04.2014 a ich nevrátení ani po zrušujúcom uznesení prokurátora zo dňa 15.04.2014, súd prvej inštancie vychádzajúc zo zápisnice o vydaní veci zo dňa 04.04.2014, podľa ktorej žalobca označené strelné zbrane dobrovoľne vydal príslušníkom Policajného zboru, potom čo jeho matka vyjadril súhlas s tým, aby príslušníci Policajného zboru vykonali v dome potrebné úkony, bol toho názoru, že žalobca nemohol namietat nesprávny úradný postup tak ohľadne neoprávneného odňatia zbraní, príp. neoprávneného vstupu do nehnuteľnosti. Zároveň poukázal na to, že uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave IV zo dňa 02.05.2014, ČVS: K.-XXX/X-T.-U.-XXXX (ďalej len „rozhodnutie o vrátení vecí“), boli strelné zbrane vrátené žalobcovi; so zreteľom na to, že medzi vydaním uznesenia prokurátora zo dňa 15.04.2014 a rozhodnutím o vrátení veci uplynulo obdobie 17 dní, súd prvej inštancie nepovažoval za odôvodnené konštatovať existenciu nesprávneho úradného postupu, s tým, že v súvislosti s ním žalobca ani nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy a ani jej priamy súvis práve s uplynutím uvedeného času; nárok na náhradu nemajetkovej škody z tohto nesprávneho úradného postupu preto konajúci súd vyhodnotil za neodôvodnený. Súd prvej inštancie podotkol, že žalobca sa v konaní uplatneného nároku nedomáhal z titulu nezákonnosti rozhodnutia vedúceho Okresného riaditeľstva policajného zboru v Bratislave IV zo dňa 02.05.2014, Č.p.: K.-U.-K.-XX-XXX/XXXX, o zaistení zbrojného preukazu žalobcu.

12. Vo vzťahu k druhému predpokladu zodpovednosti štátu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., t.j. k existencii nemajetkovej ujmy, súd prvej inštancie konštatoval, že tá je daná len v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu a nemajetkovú ujmu nie je možné ich uspokojiť inak. Žalobca sa v konaní domáhal maximálnej možnej výšky nemajetkovej ujmy v zmysle § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., na preukázanie ktorej konajúci súd vykonal dokazovanie výsluchom svedkov, a to otca žalobcu J. W. a susedy Z. F., ako aj čestnými prehláseniami matky žalobcu G. W. a starého otca žalobcu T. U.; ostatné návrhy na doplnenie dokazovania zamietol z dôvodu hospodárnosti konania. Z vykonaného dokazovania konajúci súd zistil, že zásah na Z. XX T. U. bol strašný, pričom sa mu prizerali viacerí obyvatelia obce. Žalobca sa po zásahu zmenil, keď z veselého človeka sa stal človek smutný, stiahol sa do úzadia, bál sa o svoj život a nechcel byť konfrontovaný s ľuďmi na verejných priestranstvách, dokonca prestal mať záujem o školu; negatívne skúsenosti s políciou pritom mal už ako maloletý žiak, kedy boli ako celá rodina vystavovaní neustálemu sledovaniu zo strany polície. Pokiaľ išlo o predložené kamerové záznamy, z nich konajúci súd nemal za preukázané ako konkrétne príslušníci Policajného zboru zasiahli voči žalobcovi, nakoľko na týchto záznamoch bolo vidieť len spodnú časť tela (nohy), bez súčasnej možnosti identifikovať aj k nim patriace osoby, pričom nebolo zrejmé ani ako došlo k zásahu a kto konflikt vyvolal. Na uvedenom základe dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobca nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy, keď nepreukázal tak vážny zásah odôvodňujúci jej priznanie v peniazoch; podotkol, že žalobca nepreukázal ani zlé vzťahy v rámci rodiny, zdravotné problémy po príslušníkmi Policajného zboru vykonaných zásahoch (bolesť krčnej chrčtice, bolesti palcov), pričom strach z polície mal už ako maloletý, a to vďaka otcovým aktivitám a na jeho odporúčanie sa vyhýbal i spoločnosti; tým podľa jeho mienky nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi nezákonnými rozhodnutiami, resp. nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy. Konajúci súd v tejto súvislosti konštatoval, že trestné stíhanie žalobcu trvalo relatívne krátke obdobie - necelé 4 mesiace (112 dní), z toho obvinenie voči jeho osobe bolo vznesené len v obdobiach od 04.04.2014 do 15.04.2014 a od 10.07.2014 do 24.07.2014. Zároveň osobná sloboda žalobcu bola obmedzená len v čase jeho zaistenia dňa 03.04.2014 a dňa 04.04.2014 v súvislosti s podozrením so spáchania trestného činu útoku na verejného činiteľa, a to len na čas jeho výsluchu a potreby vykonania ďalších úkonov, pričom však v tomto smere žalobca nepreukázal existenciu prvého predpokladu zodpovednosti štátu za škodu.

13. Pokiaľ žalobca namietal, že nemajetková ujma mu bola spôsobená prostredníctvom médií, ktoré zverejnili údaje o jeho osobe a zásahu, konajúci súd ho odkázal na podanie žaloby o náhradu nemajetkovej ujmy; tá by smerovala voči médiám, ktoré za splnenia predpokladov podľa § 11 až § 13 Občianskeho zákonníka by boli pasívne vecne legitimované subjekty v spore. Žalovaná sa bezpochyby žalobcom vytýkaného konania nedopustila a neinformovala verejnosť o trestnom stíhaní

žalobcu v rozsahu uvádzanom žalobcom, preto z hľadiska žalobou uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy ani nemôže byť považovaná za subjekt zásahu. Z hľadiska určenia subjektu zásahu do osobnostných práv totiž nemožno štát (Slovenskú republiku) stotožňovať s odlišnými subjektmi - médiami, ktoré disponujú samostatnou právnou subjektivitou a nesú vlastnú zodpovednosť za prípadné zásahy do osobnostných práv fyzických osôb. V tejto súvislosti súd prvej inštancie podotkol, že niektoré zásahy do osobnosti fyzickej osoby, i keď sa zdanlivo javia ako odporujúce objektívnemu právu, nemožno považovať za neoprávnené vtedy, keď sú dané okolnosti vylučujúce neoprávnenosť zásahu. O neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nejde napríklad vtedy, keď zasahujúcim je orgán štátu pri plnení jeho úloh vyplývajúcich zo zákona. K neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby teda nejde vtedy, keď je proti nej v súlade so zákonnými podmienkami vznesené obvinenie z trestného činu a aj ďalšie úkony orgánov činných v trestnom konaní zasahujúce do práv tejto fyzickej osoby sú vykonávané v medziach zákona; na tom sa nič nemení ani v prípade, ak by neskôr došlo k zastaveniu trestného stíhania voči tejto fyzickej osobe alebo k jej prepusteniu z väzby alebo aj k oslobodeniu spod obžaloby.

14. Súd prvej inštancie záverom konštatoval, že v danom prípade neboli kumulatívne splnené predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., a preto žalobu žalobcu, za aplikácie ustanovenia § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. b), bod 1, § 6 ods. 1 a ods. 2, § 7, § 9 ods. 1 a ods. 3, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 a ods. 4, § 17 ods. 1 až 4 zákona č. 514/2003 Z.z. a § 6 zákona č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, ako neďôvodnú zamietol.

15. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) tak, že úspešnej žalovanej nepriznal nárok na ich náhradu, nakoľko žalovanej žiadne trovy konania nevznikli.

16. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), d) až h) C.s.p., a navrhol, aby ho odvolací súd zmenil a jeho žalobe vyhovel alebo ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Mal za to, že súd prvej inštancie v rozpore so zákonom, najmä ustanovením § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. poprel existenciu uznesení o vznesení obvinenia ako titulu pre vznik zodpovednosti štátu za škodu, a preto jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Rozhodnutie, ktoré bolo zrušené ako nezákonné treba v súlade s ustálenou judikatúrou vnímať ako rozhodnutie, ktoré vôbec nemalo byť vydané, a teda jeho účinky nastávajú ex tunc; v takom prípade nastupuje objektívna zodpovednosť štátu za vznik škody a/alebo nemajetkovej ujmy. Nezohľadnením právneho názoru ustáleného judikatúrou najvyšších súdnych autorít súd prvej inštancie porušil zásadu právnej istoty vyjadrenú v článku 2 ods. 2 C.s.p. Svoj nesprávny právny názor pritom konajúci súd oprel i o rozhodnutie ESLP vo veci S. proti Č. N., ktoré však nemožno na daný prípad aplikovať, nakoľko sa týka prepadnutia peňažnej záruky, na základe ktorej bol obžalovaný prepustený z väzby, keď svojou neprítomnosťou maril súdne pojednávania; navyac, uvedené rozhodnutie sa týka aplikácie českých právnych predpisov.

17. Pokiaľ išlo o samotné dokazovanie, žalobca konajúcemu súdu vytýkal, že nevykonal všetky ním navrhované dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností na preukázanie nemajetkovej ujmy a jej výšky. Od prvotných úkonov konajúci súd bez akéhokoľvek odôvodnenia zamietol jeho návrhy na vypočutie svedkov, hoci títo mali preukázať vplyv nezákonných rozhodnutí na rôzne sféry jeho života. Konajúci súd pristúpil len k výsluchu svedkov - susedy žalobcu, p. F., a jeho otca, pričom zamietol návrh na vypočutie tých svedkov z oblasti jeho záľub, vysokoškolského štúdia, práce a z obce, v ktorej žije, t.j. odlišných sfér žalobcovho života, na ktoré mali nezákonné rozhodnutia významný vplyv. Rozsah navrhovaného dokazovania výsluchom svedkov bol pritom len v nevyhnutnom rozsahu (p. J. E. ako prezident Slovenského loveckého a ochranárskeho spolku Pribina, p. R. D. ako starosta obce X. a z oblasti štúdia R.. N. A. a Z.. U.. Š.). Následne, na podklade takto nedostatočne zisteného skutkového stavu dospel konajúci súd k záveru, že nepreukázal tak vážny zásah do osobnostnej sféry, odôvodňujúci priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Opakovaným zamietaním navrhovaných dôkazov však konajúci súd de facto zapríčiniť, že nemohol preukázať celkovú výšku vzniknutej nemajetkovej ujmy. Na jej vznik malo pritom podľa žalobcu vplyv negatívne správanie príslušníkov Policajného zboru, porušujúceho jeho základné práva a slobody, ako i zadržanie strelných zbraní, nakoľko v dôsledku toho nemohol vykonávať svoje záľuby, čo znásobilo jeho psychickú ujmu. V tomto smere žalobca poukázal na to, že rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave IV, oddelenie dokladov, zo dňa 02.05.2014, ČVS: K.-U.-K.-XX-XXX/XXXX, ktorým došlo k zaisteniu jeho strelných zbraní, zbrojného

preukazu a preukazov zbraní, bolo zrušené rozhodnutím Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, odborom poriadkovej polície, pričom ani následne mu príslušníci Policajného zboru nevrátili jeho majetok až do doby, kedy previedol vlastníctvo k strelným zbraňam na nového vlastníka.

18. Pokiaľ išlo o výpoveď jeho otca, žalobca uviedol, že túto súd prvej inštancie svojvoľne pozmenil, uvádzal z nej útržky, ktoré neodrážali jej výpovednú hodnotu, pričom sa absolútne nezaoberal tou jej časťou, v ktorej predmetný svedok opisoval vplyv nezákonných rozhodnutí na jeho profesijný život, psychiku, záľuby, štúdium, ako aj rodinný život, ktorý sa po vydaní nezákonných rozhodnutí natrvalo rozvrátil; týmto nesprávnym postupom konajúci súd porušil jeho právo na spravodlivý súdny proces. Žalobca poukázal i na bod 8.7 odôvodnenia, v ktorom konajúci súd uviedol, že podľa jeho výpovede, ako aj výpovede jeho otca, mala byť dňa 03.04.2014 pri zásahu príslušníkov Policajného zboru odstránená dlažba, nachádzajúca na pozemku pred rodinným domom, ktorá mala byť v ich vlastníctve, hoci obaja v konaní zhodne uviedli, že dlažba bola vo vlastníctve majiteľa domu. V tejto súvislosti žalobca zdôraznil, že konajúci súd nesprávne konštatoval, že pri odstránení nezákonnej dlažby pred rodinným domom na Z. XX T. U., konali príslušníci Policajného zboru v súlade so zákonom. Tomuto úkonu, t.j. odstráneniu nezákonnej dlažby - stavby totiž malo predchádzať vydanie rozhodnutia podľa stavebného zákona, čo v danom prípade absentovalo; išlo teda o postup v zjavnom rozpore so stavebným zákonom.

19. V ďalšom žalobca konajúcejmu súdu vytkol, že i keď v konaní vykonal navrhovaný dôkazy spočívajúci v prehratí záznamu z rokovania miestneho zastupiteľstva v D. Q. T. zo dňa 08.04.2014, ktorého predmetom bol postup starostu vo veci odstránenia nelegálnej stavby spreď rodinného domu na Z. XX T. U., tento žiadnym spôsobom nevyhodnotil. Na predmetnom zastupiteľstve bolo preukázané, že stavba bola odstránená v rozpore so stavebným zákonom, za asistencie príslušníkov Policajného zboru, zatýkanie žalobcu sledovalo viac ako 61.000 ľudí, a teda išlo o udalosť, ktorá mediálne preslávila D. Q. T., pričom miestne zastupiteľstvo vyjadrilo poľutovanie nad neprímeraným zásahom príslušníkov Policajného zboru a odsúdilo postup vedenia mestskej časti. Súd prvej inštancie neprihliadol ani na záverečné reči strán sporu, pričom žalobca v tej svojej argumentoval i rozsiahlou judikatúrou najvyšších súdnych autorít; tento postup konajúceho súdu, ako i to, že účelovo hodnotil vykonané dôkazné prostriedky v jeho neprospech (viď popieranie lekárskeho záznamu I. Q. T. U. zo dňa 04.04.2014) hodnotil žalobca ako porušujúci jeho procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Uvedené malo za následok arbitrárnosť, až svojvoľnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

20. Žalobca mal za to, že boli kumulatívne splnené všetky predpoklady pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu. V tomto smere poukázal na bod 8.5 odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom konajúci súd nesprávne uviedol, že jednou z podmienok vyodenia zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., je kumulácia nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu; ide pritom o dva samostatné právne tituly, ktorý každý zakladá samostatný právny nárok na náhradu škody.

21. Žalobca sa nestotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, ktorý celý ním namietaný nesprávny úradný postup príslušníkov Policajného zboru posudzoval z pohľadu existencie nezákonného rozhodnutia, nakoľko bol zavŕšený vydaním uznesenia o zaistení. Ním namietaný nesprávny úradný postup bol pritom uskutočnený najmä po samotnom zaistení na Obvodnom oddelení Policajného zboru v D. Q. T., kde bol on sám podrobený mučivému, ponižujúcemu a zosmiešňujúcemu správaniu zo strany príslušníkov Policajného zboru, najmä Q.. W., a teda vyústil do vydania uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 04.04.2014, ktoré bolo zrušené ako nezákonné. Konajúci súd sa pritom opomenul zaoberať skutočnosťou, že voči jednému z príslušníkov Policajného zboru, Q.. W. bolo podané množstvo sťažností a bolo voči nemu i vznesené obvinenie pre trestný čin zneužitia právomoci verejného činiteľa.

22. A napokon sa žalobca nestotožnil ani s konštatovaním súdu prvej inštancie v bode 8.20 odôvodnenia ohľadne nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovanej v súvislosti so zverejnením informácií o vznesení obvinenia voči jeho osobe. Mal za to, že práve obvodné oddelenie Policajného zboru v D. Q. T. uverejnilo v periodiku Devex článok o tom, že spáchal trestný čin, za ktoré zverejnenie nesie žalovaná zodpovednosť. Periodikum Devex bolo pritom jedným z najznámejších mienkotvorných médií v rámci D. Q. T. V predmetom článku bolo jasne označené miesto a dátum zásahu, ako i ďalšie súvisiace okolnosti, ktoré postačili na to, aby si obyvatelia D. Q. T. spojili dotknutý článok s jeho osobou. Navyiac, markantná medializácia prípadu bola spôsobená i nevidanou brutalitou zákroku príslušníkov Policajného zboru.

Táto okolnosť mu okrem poškodenia jeho dobrého mena spôsobila i rozsiahlu psychickú traumu, za ktorú zodpovedá žalovaná.

23. Žalovaná sa vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu plne stotožnila s názorom konajúceho súdu ohľadom nepriznania žiadanej nemajetkovej ujmy, keďže žalobca nepreukázal opodstatnenosť svojho nároku, keď nepreukázal kumulatívne splnenie podmienok pre vznik zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Z uvedených dôvodov navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

24. Odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. a contrario, a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné a napadnutý rozsudok je potrebné zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

25. V prvom rade odvolací súd udáva, že súd prvej inštancie sa pri posudzovaní dôvodnosti žaloby žalobcu správne zameril na skúmanie predpokladov zodpovednosti žalovanej za škodu v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z, ktorými sú 1/ existencia nezákonného rozhodnutia a/ alebo nesprávny úradný postup, 2/ vznik škody a/alebo nemajetkovej ujmy a 3/ príčinná súvislosť medzi predpokladmi pod 1/ a 2/. I keď žalobca v tejto súvislosti, s poukazom na bod 8.5 odôvodnenia napadnutého rozsudku, súdu prvej inštancie vytkol nesprávny názor o kumulatívnom splnení predpokladu nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu, hoci každý z týchto titulov zakladá samostatný nárok na náhradu škody, odvolací súd udáva, že súd prvej inštancie taký predpoklad nepochybne nemienil zaujať, nakoľko sám v priebehu konania posudzoval osobitne, či bola daná existencia žalobcom tvrdených nezákonných rozhodnutí o vznesení obvinenia, ako i tvrdeného nesprávneho úradného postupu; t.j. každý jeden z titulov posudzoval samostatne.

26. Žalobca označil za nezákonné uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 04.04.2014 a uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 10.07.2014, ktoré konajúci súd po zohľadnení všetkých okolností prípadu, za ktorých boli vydané, nehodnotil ako nezákonné, keď mal za to, že za nezákonné nemôže byť automaticky považované každé rozhodnutie o začatí trestného stíhania, resp. každé uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré nevedlo k právoplatnému odsúdeniu obvineného, ale je potrebné posudzovať osobitosti každého jednotlivého prípadu. Podľa mienky konajúceho súdu umožňovala dôkazná situácia orgánom činným v trestnom konaní začatie trestného stíhania voči žalobcovi, keď existovalo dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona a pri vedení trestného stíhania voči žalobcovi bol dodržaný postup stanovený Trestným poriadkom. Žalobca s predmetným právnym názorom konajúceho súdu nesúhlasil, keď s odvolávaním sa na ustálenú judikatúru mal za to, že obe rozhodnutia o vznesení obvinenia treba považovať za nezákonné, keďže boli zrušené uzneseniami prokurátora zo dňa 15.04.2014 a zo dňa 24.07.2014 z dôvodu ich nezákonnosti, a teda sa nimi nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu.

27. Odvolací súd udáva, že argumentácii žalobcu treba prisvedčiť v tom, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená. Zároveň, systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4MCdo 15/2009).

28. V prípade nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej začatím trestného stíhania a vznesením obvinenia, tento sa posudzuje ako nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Hoci základným predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. je zrušenie právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom, v prípade uznesenia o vznesení obvinenia nemožno lípnúť len na jeho formálnom zrušení, ale je treba prihliadať na výsledok trestného stíhania ako meradlo opodstatnenosti, a tým i zákonnosti, začatia a vedenia trestného stíhania. V tomto smere i Ústavný súd Slovenskej republiky viac krát zdôraznil, že pre posúdenie

nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánov činných v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ak sa trestné stíhanie konkrétnej osoby skončilo jeho zastavením alebo vydaním oslobodzujúceho rozsudku bez ohľadu na dôvod, pre ktorý sa tak stalo, uznesenie, ktorým bolo obvinenému vznesené obvinenie, je potrebné považovať vždy za nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca, nakoľko podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla najavo nezákonnosť samotného rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia (k tomu náleží Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 320/2016, a sp. zn. I. ÚS 540/2016).

29. V danej veci však o vyššie uvedené prípady nešlo. Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 04.04.2014, v časti, v ktorej vyšetrovateľ vzniesol obvinenie žalobcovi pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1, písm. a), ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona zrušil prokurátor uznesením zo dňa 15.04.2014 a vyšetrovateľovi uložil vo veci znovu konať a rozhodnúť. Prokurátor pritom rozhodoval na základe sťažnosti, ktorú žalobca smeroval proti uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 04.04.2014, t.j. rozhodoval v konaní o riadnom opravnom prostriedku. Rovnako postupoval prokurátor v prípade uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 10.07.2014, ktoré na základe sťažnosti žalobcu zrušil uznesením zo dňa 24.07.2014, pretože bolo nezákonné. V oboch prípadoch ani jedno z uznesení o vznesení obvinenia nenadobudlo právoplatnosť; nebol preto naplnený hneď prvý predpoklad stanovený v § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého za nezákonné treba považovať len právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Zároveň, odvolací súd udáva, že vo veci žalobcu nešlo o prípady, keď by trestné stíhanie voči nemu, začaté na podklade právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia, bolo zastavené alebo by bol žalobca oslobodený spod obžaloby, ktoré prípady súdna judikatúra považuje dlhodobo za špecifické prípady zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z.

30. I napriek vyššie uvedenému odvolací súd udáva, že uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 04.04.2014, ako aj uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 10.07.2014 možno hodnotiť ako nezákonné, a to so zreteľom na dikciu ustanovenia § 6 ods. 3 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z.

31. Podľa § 6 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. ak bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, možno nárok na náhradu škody uplatniť aj vtedy, ak nezákonné rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené na základe riadneho opravného prostriedku. Ak bolo vykonateľné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, možno nárok uplatniť aj vtedy, ak bolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

32. Citované ustanovenie § 6 ods. 3 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. predstavuje výnimku z pravidla, že zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu môže založiť len právoplatné rozhodnutie, keď taká škoda môže byť spôsobená i nezákonným rozhodnutím orgánu štátu, ktoré je vykonateľné, bez ohľadu na právoplatnosť; i v takom prípade však naďalej platí, že rozhodnutie musí byť zrušené z dôvodu jeho nezákonnosti.

33. Uznesenie o vznesení obvinenia je rozhodnutím, proti ktorému Trestný poriadok pripúšťa sťažnosť, avšak tejto nepriznáva odkladný účinok. Je tomu tak z dôvodu, že vznesenie obvinenia pôsobí proti fyzickej osobe už vydaním uznesenia a od tohto okamihu má fyzická osoba postavenie obvineného a orgány činné v trestnom konaní môžu voči nej uplatňovať postupy prípustné podľa ustanovení Trestného poriadku. V takom prípade treba považovať uznesenie o vznesení obvinenia za vykonateľné, aj keď nenadobudlo právoplatnosť (viď § 184 ods. 1 a 2 Trestného poriadku). Je nepochybné, že žalobca využil svoje právo a napadol obe uznesenia o vznesení obvinenia sťažnosťou, na podklade ktorej prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava IV uznesením zo dňa 15.04.2014 a zo dňa 24.07.2014 zrušil pôvodné uznesenia o vznesení obvinenia voči žalobcovi z dôvodu ich nezákonnosti, keď v prvom prípade dospel k záveru, že spisový materiál neobsahoval všetky potrebné dôkazy, a teda uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 04.04.2014 bolo vydané predčasne. Pokiaľ išlo o uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 10.07.2014 prokurátor konštatoval, že v jeho prvej časti nebola zachovaná totožnosť skutku a v časti druhej, nebol naplnený predpoklad materiálneho znaku prečinu, a preto závažnosť skutku, ktorý sa stal, bola len nepatrná, neodôvodňujúca začatie trestného stíhania voči žalobcovi.

34. Vychádzajúc z vyššie uvedeného dospel odvolací súd, na rozdiel od súdu prvej inštancie k záveru, že žalobca v žalobe označil také rozhodnutia - uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré spĺňali podmienku nezákonnosti v zmysle § 6 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., keď išlo o rozhodnutia vykonateľné, bez ohľadu na právoplatnosť, a tieto boli zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom na základe riadneho opravného prostriedku žalobcu. Na tomto mieste je žiaduce dodať, že pokiaľ sa súd prvej inštancie pri posudzovaní existencie nezákonného rozhodnutia odvolával na rozsudok ESLP vo veci S. proti Č. N., toto sa týkalo primárne riešenia inej otázky, a to otázky prepadnutia peňažnej záruky, na základe ktorej bol obžalovaný občan Ruska prepustený z väzby, a či taká sankcia bola primeraná k porušeniu podmienok prijatia záruky; ESLP pritom konštatoval, že samotný výsledok trestného konania (oslobodenie spod obžaloby) nemal priamu súvislosť s otázkou prepadnutia peňažnej záruky v prospech štátu.

35. Vychádzajúc z odvolania možno ďalej uviesť, že žalobca v ňom nenamietal nesprávnosť úvahy konajúceho súdu, podľa ktorej tým, že nebola preukázaná nezákonnosť uznesenia o zaistení, žalobca nepreukázal tvrdenia o nezákennom obmedzení jeho osobnej slobody príslušníkmi Policajného zboru dňa 03.04.2014, a preto sa nemôže dovolávať nároku na náhradu nemajetkovej ujmy z tohto titulu (§ 3 ods. 1 písm. b) v spojení s § 7 zákona č. 514/2003 Z.z.“). Žalobca však namietal, že súd prvej inštancie pochybil, keď neskúmal ním namietaný postup príslušníkov Policajného zboru, ku ktorému došlo dňa 03.04.2014 pri a najmä po jeho zaistení pred rodinným domom na Z. XX T. U. a prevoze na obvodné oddelenie Policajného zboru v D. Q. T., ktorý považoval za nesprávny úradný postup, zavŕšený vydaním uznesenia o zaistení; tejto námietke žalobcu možno podľa mienky odvolacieho súdu priznať čiastočný úspech.

36. V prvom rade odvolací súd udáva, že vo všeobecnosti možno súhlasiť s tým, že ak postup orgánu verejnej moci bol nesprávny, avšak súčasne bol zavŕšený vydaním určitého rozhodnutia, poškodený sa nemôže dovolávať náhrady škody a/alebo nemajetkovej ujmy titulom nesprávneho úradného postupu, ale len z titulu nezákonného rozhodnutia, ktoré v sebe subsumuje i nesprávny úradný postup vydaniu rozhodnutia predchádzajúci. Avšak v predmetnej veci o taký prípad nejde. Z obsahu žaloby, ako aj z ostatných písomných vyjadrení a ústnych prednesov žalobcu je zrejmé, že žalobca za nesprávny úradný postup označil správanie príslušníkov Policajného zboru k jeho rodine pri zákroku dňa 03.04.2014 (ktorá okolnosť však nemá súvis so žalobcom), pričom vo vzťahu k svojej osobe poukazoval na šikanózne konanie príslušníkov polície, najmä Q.. W., ktorého sa mali voči nemu dopustiť po jeho zaistení a prevoze na obvodnom oddelení Policajného zboru v D. Q. T., t.j. po rozhodnutí o zaistení. Žalobcom opisované konanie príslušníkov polície voči jeho osobe sa potom nemohlo prejaviť a nájsť vyústenie v uznesení o zaistení, ako nesprávne konštatoval konajúci súd, ale ani v uznesení o vznesení obvinenia zo dňa 04.04.2014, ako chybné argumentoval žalobca, keďže toto sa vzťahovalo k správaniu/konaniu žalobcu voči príslušníkom Policajného zboru (a nie naopak). Žalobcom opisované konanie príslušníkov polície tak bolo potrebné posudzovať a hodnotiť samostatne, z pohľadu, či spĺňalo atribúty nesprávneho úradného postupu, k čomu napokon konajúci súd i pristúpil. Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia (bod 8.13) konštatoval, že i keby pristúpil k posudzovaniu žalobcom tvrdeného nesprávneho úradného postupu, vychádzal by z výsledkov vnútornej kontroly a inšpekcie, ako aj z výsledku disciplinárneho konania voči dotknutým príslušníkom Policajného zboru, z ktorých jeho existencia nevplynula; s týmto záverom konajúceho súdu možno súhlasiť.

37. Odvolací súd poukazuje na to, že konanie príslušníkov Policajného zboru pri zásahu v poobedňajších hodinách dňa 03.04.2014 na Z. XX T. U. a po ňom, bolo predmetom trestného oznámenia G. W. (matka žalobcu) a G. U. (stará matka žalobcu), pričom vo vzťahu k zákroku voči žalobcovi a následne i správaniu príslušníkov polície voči nemu na obvodnom oddelení Policajného zboru v D. Q. T., pri ktorom ho mali psychicky i fyzicky šikanovať, používať rôzne hmaty, chvaty a vysmievať sa mu, bolo oznámenie z podozrenia spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1, písm. a) Trestného poriadku odovzdané na disciplinárne konanie riaditeľovi Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, nakoľko nebol dôvod na začatie trestného stíhania, ani na postup podľa § 197 ods. 1, písm. a), c) a d) a podľa ods. 2 alebo ods. 3 Trestného poriadku; v ostatnej časti bolo trestné oznámenie odmietnuté. V rámci posudzovania zákonnosti postupu príslušníkov Policajného zboru pri zákroku a po ňom boli pritom preskúmané nielen úradné záznamy hliadok, ale i zvukovo-obrazové záznamy a fotografie z miesta zákroku, pričom boli vykonané i výsluchy jednotlivých príslušníkov Policajného zboru. Podľa úradného záznamu k prešetreniu možného disciplinárneho previnenia policajtov Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava IV zo dňa 16.12.2014 (č.l. 118), ako i záznamu Krajského

riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, odbor poriadkovej polície zo dňa 19.12.2014 (č.l. 119), neboli zistené také skutočnosti v správaní sa dotknutých príslušníkov Policajného zboru odôvodňujúce začatie disciplinárneho konania, keď nedošlo k porušeniu povinností vyplývajúcich z ustanovení zákona č. 171/1993 Z.z., resp. k porušeniu povinností uvedených v § 48 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície; zo strany príslušníkov Policajného zboru teda nedošlo k spáchaniu disciplinárneho previnenia.

38. S poukazom na tieto zistenia nemožno konajúcemu súdu vytknúť nesprávnosť jeho záveru o tom, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a neosvedčil existenciu tvrdeného nesprávneho úradného postupu príslušníkov Policajného zboru v súvislosti so zásahom a následným šikanóznym správaním voči nemu na obvodnom oddelení Policajného zboru v D.Q. Q. T. dňa 03.04.2014; jeho existenciu pritom nebolo možné zistiť ani z nahrávok zo žalobcom predloženého CD nosiča, tak ako konštatoval súd prvej inštancie; vo vzťahu k rozhodným skutočnostiam týkajúcim sa osoby žalobcu, nebolo možné identifikovať osoby, ktoré sa mali dostať do konfliktu.

39. A napokon pokiaľ žalobca v odvolaní namietal nesprávnosť tých záverov konajúceho súdu uvedených v bode 8.14 odôvodnenia rozsudku, o tom, že nepreukázal nesprávny úradný postup spočívajúci v nezákonnom odňatí strelných zbraní dňa 04.04.2014, odvolací súd udáva, že žalobca vyvodzoval pochybenie konajúceho súdu od takých skutočností, ktoré nemajú oporu v odôvodnení rozsudku, ani v skutkových okolnostiach uvedených v samotnej žalobe. Kým v žalobe žalobca namietal úradný postup príslušníkov Policajného zboru spočívajúci vo faktickom odňatí strelných zbraní z jeho držby dňa 04.04.2014 a ich nevrátenie ani po zrušení uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 04.04.2014 (posúdením správnosti ktorého postupu sa konajúci súd zaoberal v odôvodnení napadnutého rozsudku), v odvolaní žalobca argumentoval rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave IV, oddelenie dokladov, zo dňa 02.05.2014, Č.: K.-U.-K.-XX-XXX/XXXX, o zaistení jeho strelných zbraní, zbrojného preukazu a preukazov zbraní, ktoré malo byť zrušené rozhodnutím Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, odborom poriadkovej polície, č. X.-U.-XXX-XXX/XXXX; posudzovanie zákonnosti označeného rozhodnutia o zaistení strelných zbraní a zbrojného preukazu však nebolo predmetom konania (žalobca ho neuviedol v žalobe, i keď nárok na náhradu škody z titulu predmetného rozhodnutia uplatnil v žiadosti o predbežné prerokovanie zo dňa 12.08.2014 na č.l. 12 - pozn. odvolacieho súdu). Žalobca poukazom na zrušenie rozhodnutia Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave IV, oddelenie dokladov, zo dňa 02.05.2014, Č.T.: K.-U.-K.-XX-XXX/XXXX, nespochybnil správnosť tých myšlienkových úvah a následného záveru konajúceho súdu ohľadne neexistencie nesprávneho úradného postupu opísaného v žalobe, spočívajúceho v odňatí strelných zbraní v rodinnom dome na IY. XX T. U., vo večerných hodinách dňa 04.04.2014 a ich nevrátení žalobcovi po zrušení uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 04.04.2014. Za tejto situácie, súc viazaný dôvodmi uvedenými v odvolaní, nemohol odvolací súd preskúmať správnosť záverov konajúceho súdu prijatých v bode 8.14 odôvodnenia rozsudku, keďže tieto žalobca argumentáciou uvedenou v odvolaní nespochybnil. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie v poslednej vete bodu 8.14 odôvodnenia rozsudku konštatoval, že žalobca sa nároku nedomáha z titulu nezákonnosti rozhodnutia vedúceho Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava IV zo dňa 02.05.2014, Č.: K.-U.-K.-XX-XXX/XXXX o zaistení zbrojného preukazu žalobcu.

40. Vychádzajúc z vyššie uvedeného možno uzavrieť, že súd prvej inštancie posúdil po právnej stránke nesprávne absenciu prvej podmienky na vyvodenie zodpovednosti žalovanej za nemajetkovú ujmu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. spočívajúcu v existencii nezákonných rozhodnutí, keď uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 04.04.2014 a uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 10.07.2014 možno považovať za nezákonné v zmysle § 6 ods. 3 veta prvá citovaného zákona.

41. Vo vzťahu k v poradí druhému predpokladu zodpovednosti žalovanej podľa zákona č. 514/2003 Z.z., a to existencie nemajetkovej ujmy, žalobca konajúcemu súdu vytýkal nedostatočné vyhodnotenie vykonaného dokazovania, najmä výpovedí svedkov, ktoré mal konajúci súd vytrhávať z kontextu, čiastočne pozmeniť, čo malo za následok zmenu ich výpovednej hodnoty, pričom súčasne opomenul zhodnotiť záznam z mimoriadneho rokovania miestneho zastupiteľstva v D. Q. T. zo dňa 08.04.2014, ktoré malo podľa žalobcu zásadný význam. Uvedené pochybenie konajúceho súdu viedlo k nesprávnym skutkovým zisteniam a následnému nesprávnemu záveru konajúceho súdu o tom, že neunesol dôkazné

bremeno vzniku nemajetkovej ujmy, na ktorom závere sa svojou mierou mal podieľať i konajúci súd tým, že odmietol vykonať ďalšie dôkazy navrhované žalobcom (výsluchy označených svedkov).

42. K uvedenému odvolací súd udáva, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zjavné, že súd prvej inštancie pri ustálení svojho záveru (o tom, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy) vychádzal z vykonaného dokazovania, konkrétne z „predložených listín, článkov, fotodokumentácie, obrazovo-zvukových záznamov, výsluchu svedkov a ďalšieho obsahu spisu“; tieto síce pojal do časti rozhodnutia týkajúcej sa zistenia skutkového stavu, avšak nevyhodnotil ich spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniu § 191 C.s.p. Odvolací súd poukazuje na výpoveď tak svedkyne F., ako i otca žalobcu, H.. J. W., v ktorej najmä posledne menovaný svedok rozsiahlo opisoval situáciu po zákroku zo dňa 03.04.2014 a po vznesení obvinenia voči žalobcovi, ako aj aký mala táto vplyv na osobu žalobcu, jeho osobný, rodinný, študentský a pracovný život. Z tejto obsiahlej výpovede svedka si však konajúci súd osvojil len záver o tom, že sa žalobca zmenil z veselého na smutného človeka a následne upriamil pozornosť na to, že svedok potvrdil negatívne skúsenosti žalobcu s políciou. Pokiaľ ide o čestné prehlásenia matky žalobcu a jeho starého otca tie, okrem opisu ich osobného vnímania zákroku dňa 03.04.2014, obsahovali i skutočnosti týkajúce sa osoby žalobcu, najmä dopadu trestného stíhania na jeho ďalší život; javí sa teda, že vykonané dôkazy by v súhrne mohli byť spôsobilé osvedčiť tvrdenia žalobcu o vplyve nezákonných rozhodnutí na jeho osobu. Odvolací súd prisvedčil i námietke žalobcu, že konajúci súd nijako nevyhodnotil dôkaz - záznam z rokovania miestneho zastupiteľstva v D. Q. T. zo dňa 08.04.2014 vykonaný na pojednávaní dňa 08.02.2019, pričom vo vzťahu k nemu ani neuviedol, prečo ho nevzal do úvahy. Za tejto procesnej situácie, pokiaľ konajúci súd uzavrel, že nezistil vznik nemajetkovej ujmy v rozsahu odôvodňujúcom jej priznanie žalobcovi, jeho odôvodnenie nemožno považovať za postačujúce, nakoľko v rozpore s ustanovením § 191 C.s.p. opomenul vyhodnotiť vykonané dôkazy nielen jednotlivo, ale aj v ich vzájomnej súvislosti vo väzbe na tie skutočnosti, ktorými žalobca odôvodňoval uplatňovaný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy; uvedené pochybenie malo za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia.

43. Odvolací súd udáva, že hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, pričom nie je v zásade obmedzený právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má ten ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje tak zásadu voľného hodnotenia dôkazov (k tomu uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 3Cdo 204/2009). Hodnotiacia úvaha súdu však nie je svojoľná, keďže súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo, najmä rešpektovať zistené skutočnosti a správne určiť ich vzájomný vzťah, tak, aby vytvorili základ pre jeho meritórne rozhodnutie. Hodnotenie dôkazov súdom sa následne v podstatnej miere prejavuje aj v zákonnej a ústavnej kvalite civilného konania, a preto by malo zodpovedať požiadavkám ustanovenia § 191 C.s.p. Prípadná svojvôľa v procese hodnotenia dôkazov je nežiaducim prvkom v súdnom konaní a zakladá rozpor postupu a naň nadväzujúceho súdneho rozhodnutia so zákonom. Preto je problematika akceptovateľnosti hodnotenia dôkazov súdom úzko spätá s požadovanou kvalitou odôvodnenia súdneho rozhodnutia (viď nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 90/2015). Súd je povinný vykonané dôkazy vyhodnotiť a ďalej zdôvodniť, napríklad prečo niektoré z nich pokladá za nevierohodné, prečo niektoré odmietol vziať pri formulovaní rozhodnutia do úvahy, prípadne aj prečo sa s niektorými dôkaznými návrhmi odmietol vôbec zaoberať. Akékoľvek nedostatky odôvodnenia súdneho rozhodnutia v tomto smere, spolu s tzv. opomenutými dôkazmi (o ktorých súd v konaní nerozhodol) zakladajú vadu nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia (viď nález sp. zn. I. ÚS 114/2008). S uvedeným úzko súvisí i potreba vysporiadať sa s myšlienkovými konštrukciami, na ktorých je založená argumentácia strany sporu a nadväzne na to sa s nimi buď stotožniť, alebo ich vyvrátiť, resp. spochybníť.

44. Pokiaľ žalobca v súvislosti s procesným postupom pri dokazovaní konajúcemu súdu vytykal, že neodôvodnene odignoroval jeho návrhy na doplnenie dokazovania výsluchom ďalších svedkov, ktorí mali osvedčiť vznik nemajetkovej ujmy v rôznych oblastiach jeho života, odvolací súd udáva, že vychádzajúc z bodu 8.16 odôvodnenia napadnutého rozsudku konajúci súd usúdil, že vykonané dôkazy postačovali na rozhodnutie o veci. Uvedené pritom treba vnímať v kontexte záverov prijatých súdom prvej inštancie v danom čase, ktoré vychádzali z názoru, že nemal za osvedčenú existenciu prvého predpokladu na vyodenie zodpovednosti štátu za škodu, a to existenciu nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu. V takom prípade, v záujme dodržania zásady hospodárnosti konania, nebolo (vôbec) potrebné vykonávať dokazovanie ohľadne nemajetkovej ujmy, vrátane dokazovania výsluchom ďalších žalobcom navrhovaných svedkov (N. W., J.N. E., R. D., N. A., Z. U. S. Š.).

45. Možno teda uzavrieť, že bolo povinnosťou súdu prvej inštancie, aby sa v okolnostiach danej veci v odôvodnení svojho rozhodnutia v postačujúcej miere vysporiadal s dôkazmi produkovanými žalobcom, ktoré vykonal, a to nielen jednotlivo, ale aj v ich vzájomnej súvislosti, najmä pokiaľ práve nimi žalobca mienil preukazovať svoje tvrdenia o vzniku nemajetkovej ujmy; súčasne mal zdôvodniť, prečo na niektoré vykonané dôkazy neprihliadal, tak aby dal zadosť tým procesným právam žalobcu, ktoré mu procesný kódex priznáva. Tieto skutočnosti majú za následok, že súd prvej inštancie porušil základné právo žalobcu na spravodlivé súdne konanie, ku ktorému došlo v dôsledku jeho nesprávneho procesného postupu v konaní, ako i v dôsledku vydania rozhodnutia, ktoré nezodpovedá požiadavkám kladeným na riadne odôvodnenie rozhodnutia v zmysle § 220 C.s.p. Žalobca teda opodstatnene namietal nielen nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ale i to, že tento vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu, ktorý vyústil do nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko konajúci súd dospejúc k záveru, že nebola preukázaná existencia nezákonného rozhodnutia, ako ani existencia nemajetkovej ujmy, žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. Vzhľadom na to, že nedostatky vytykané rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, odvolaciemu súdu neostalo iné ako rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) C.s.p. a podľa § 391 ods. 1 C.s.p. vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V novom konaní bude súd prvej inštancie povinný riadiť sa právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným vyššie, ktorým je v zmysle § 391 ods. 2 C.s.p. viazaný.

46. Súd prvej inštancie opätovne posúdi dôvodnosť nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy, v rámci ktorého sa bude zaoberať splnením všetkých predpokladov zodpovednosti štátu za škodu, resp. nemajetkovú ujmu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., pričom pokiaľ ide o prvotný predpoklad tejto zodpovednosti, bude vychádzať z toho, že žalobcom označené uznesenia o vznesení obvinenia spĺňajú predpoklady rozhodnutia podľa § 6 ods. 3 veta prvá citovaného zákona. Pri skúmaní existencie ostatných podmienok zodpovednosti za nemajetkovú ujmu bude konajúci súd vychádzať z výsledkov doposiaľ vykonaného dokazovania a zväží potrebu jeho prípadného doplnenia o žalobcom predložené návrhy na výsluch svedkov. Tu treba uviesť, že ide o dôkazné prostriedky, ktoré žalobca navrhol vykonať za účelom preukázania ním uvádzaných skutkových tvrdení ohľadne vzniku nemajetkovej ujmy; tieto teda majú privodiť pre neho priaznivé rozhodnutie konajúceho súdu. Súd prvej inštancie vykonané dôkazy posúdi a vyhodnotí v zmysle § 191 ods. 1 C.s.p. a ustáli, či je daná príčinná súvislosť medzi nezákonnými rozhodnutiami a nemajetkovou ujmu, t.j. či medzi nezákonnými rozhodnutiami a nemajetkovou ujmu existuje vzťah príčiny a následku; ak bola príčinou vzniku nemajetkovej ujmy iná skutočnosť, zodpovednosť za ňu nevznikne. V okolnostiach danej veci preto bude rozhodujúce skúmať, či nezákonné rozhodnutia boli tou príčinou, ktorá mala priamo a bezprostredne za následok žalobcom deklarovanú nemajetkovú ujmu. Vo vzťahu k prípadnému vzniku nemajetkovej ujmy bude konajúci súd rešpektovať ustanovenie § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. a zväží, či v okolnostiach prípadu nie je dostatočným zadosťučinením iba samotné konštatovanie porušenia práva alebo je na mieste priznanie nemajetkovej ujmy v určitej výške; v takom prípade bude vychádzať z kritérií pre určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch stanovených v § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. Svoje závery o skutkových zisteniach a právnom posúdení veci súd prvej inštancie odôvodní spôsobom zodpovedajúcim § 220 ods. 2 C.s.p. tak, aby bolo v plnej miere naplnené právo strán sporu na spravodlivé súdne konanie.

47. Pre úplnosť odvolací súd udáva, že sa bližšie nezaoberal dôvodnosťou námietky žalobcu týkajúcej sa oprávnenosti a zákonnosti samotného zákroku príslušníkov Policajného zboru dňa 03.04.2014 pri odstraňovaní dlažby pred rodinného domu na Z. XX T. U., keďže skutočnosť, či tomuto zákroku (ne)predchádzal postup podľa ustanovení stavebného zákona nie je predmetom tohto konania.

48. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukázal na medializáciu celej veci, konkrétne, že obvodné oddelenie Policajného zboru v D. Q. T. uverejnilo v periodiku D. článok o tom, že spáchal trestný čin, za ktoré zverejnenie nesie žalovaná zodpovednosť, treba uviesť, že z doposiaľ vykonaného dokazovania také skutočnosti nevyplývajú.

49. Súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci rozhodne i o náhrade trov odvolacieho konania (§ 262 ods. 1, § 396 ods. 3 C.s.p.).

50. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa /dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).